

Υπόθεση T-72/04

Sonja Hosman-Chevalier

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι — Αποδοχές — Επίδομα αποδημίας — Άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ — Έννοια της “παροχής υπηρεσιών σε άλλο κράτος”»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 13ης Σεπτεμβρίου 2005 . . . II - 3268

Περίληψη της απόφασης

1. *Υπάλληλοι — Αποδοχές — Επίδομα αποδημίας — Προϋποθέσεις χορηγήσεως — Παροχή υπηρεσιών προς άλλο κράτος μέλος ή διεθνή οργανισμό — Έννοια της «παροχής υπηρεσιών σε άλλο κράτος» — Πρόσωπο της μόνιμης αντιπροσωπείας κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Περιλαμβάνεται
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, παράρτημα VII, άρθρο 4 § 1, α')*

2. Κοινοτικό δίκαιο — Ερμηνεία — Αρχές — Αυτοτελής ερμηνεία — Όρια — Παραπομπή, σε ορισμένες περιπτώσεις, στο δίκαιο των κρατών μελών

1. Η εξαίρεση που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση, τελευταία περίοδος, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ σε θέματα χορηγήσεως επιδόματος αποδημίας υπέρ των υπαλλήλων οι οποίοι κατά την πενταετή περίοδο αναφοράς, που έληγε έξι μήνες πριν από την ανάληψη των καθηκόντων τους, εργάζονταν στην υπηρεσία άλλου κράτους ή διεθνούς οργανισμού αιτιολογείται από το γεγονός ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι υπάλληλοι αυτοί έχουν δημιουργήσει μόνιμο δεσμό με τη χώρα όπου υπηρετούν, λόγω του προσωρινού χαρακτήρα της αποσπάσεώς τους στη χώρα αυτή.

πτεται πλήρως από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, όποια κι αν είναι τα ιδιαίτερα και ειδικά καθήκοντα που ασκεί στον εν λόγω φορέα.

(βλ. σκέψεις 28-29, 42)

Η έννοια του κράτους στη διάταξη αυτή καλύπτει μόνον το κράτος ως νομικό πρόσωπο και ως ενιαίως εκπροσωπούμενο υποκείμενο διεθνούς δικαίου και τα κυβερνητικά του όργανα. Συναφώς, αρκεί το γεγονός ότι ένα πρόσωπο ασκεί την επαγγελματική του δραστηριότητα για φορέα που αποτελεί μέρος του κράτους, όπως η μόνιμη αντιπροσωπεία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για να καλύ-

2. Όπως απορρέει από τις επιταγές για ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου και από την αρχή της ισότητας, σε μια διάταξη του κοινοτικού δικαίου, η οποία δεν παραπέμπει ρητώς στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της εννοίας και του περιεχομένου της, πρέπει κανονικά να δίδεται, σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελής και ομοιόμορφη ερμηνεία η οποία πρέπει να ανευρίσκεται με βάση το πλαίσιο της εν λόγω διατάξεως και τον σκοπό που επιδιώκει η σχετική κανονιστική ρύθμιση. Ελλείψει ρητής παραπομπής, η

εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου μπορεί να συνεπάγεται ενδεχομένως ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη το δίκαιο των κρατών μελών, όταν ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να ανεύρει στο κοινοτικό δίκαιο ή στις γενικές αρχές του τα

στοιχεία που του επιτρέπουν να προσδιορίσει το περιεχόμενο και την έκταση της εν λόγω διατάξεως με αυτοτελή ερμηνεία.

(βλ. σκέψη 40)